

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 4 września 2024 r. w sprawie T-503/23,
Sharif/Rada, wniesione w dniu 4 listopada 2024 r. przez Ammara Sharifa**

(Sprawa C-760/24 P)

(C/2025/53)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ammar Sharif (przedstawiciel: adwokat G. Karouni)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- Uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 4 września 2024 r., Sharif/Rada (T-503/23, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”, ECLI:EU:T:2024:582), w tym w zakresie, w jakim Sąd obciążył wnoszącego odwołanie własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Radę Unii Europejskiej;
- Rozpatrzenie skargi co do istoty i stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji w zakresie, w jakim na ich mocy pozostawiono nazwisko wnoszącego odwołanie w wykazach załączonych do tych aktów, a mianowicie decyzji Rady (WPZiB) 2023/1035 z dnia 25 maja 2023 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. 2023, L 139, s. 49), a także rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2023/1027 z dnia 25 maja 2023 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. 2023, L 139, s. 1);
- Nakazanie naprawienia poniesionej przez niego szkody;
- Obciążenie Rady całością kosztów poniesionych przez wnoszącego odwołanie zarówno przed Sądem, jak i przed Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi cztery zarzuty.

1. W ramach zarzutu pierwszego wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd, twierdząc, iż sprawuje „ograniczoną kontrolę sądową” nad umieszczeniem kryterium rodzinnego w wykazie, naruszył zakres swoich uprawnień i naruszył art. 277 i 263 TFUE, w związku z czym nie przestrzegano zasady równości. Wbrew temu, co stwierdzono w zaskarżonym wyroku, umieszczenie w wykazie osób wskazanych imiennie za pomocą ich imienia i nazwiska lub więzi rodzinnych stwarza w stosunku do nich niewzruszalne domniemanie powiązania z reżimem syryjskim, ponieważ jedynie ze względu na te okoliczności dotyczące ich nazwiska i rodziny, których nie mogą one zmienić lub usunąć – chyba że ewentualnie ich życie prywatne i rodzinne zostanie poddane absolutnie nadmiernej ingerencji poprzez zobowiązanie ich do wygórowanych wyrzeczeń rodzinnych – są one, w konsekwencji, wskazane w spornych wykazach. To niewzruszalne domniemanie, z którym nie są związane pozostałe ogólne kryteria umieszczenia we wspomnianych wykazach, powoduje naruszenie zasady równości między kategoriami osób, których nazwiska umieszczono w wykazach sankcji. Nie uwzględniając tego naruszenia zasady równości, Sąd naruszył art. 263, 275 i 277 TFUE.
2. W ramach zarzutu drugiego wnoszący odwołanie twierdzi, że odmowa zbadania przez Sąd zarzutów przedstawionych w replice stanowi dodatkową oznakę trudności osoby, której nazwisko umieszczono w wykazie, wynikających z więzi rodzinnych, w zwolnieniu się z niewzruszalnego domniemania ustanowionego na podstawie kryterium przynależności rodzinnej. Rozwijając aspekty związane z przynależnością do sfery rodzinnej, replika nie czyni nic innego, jak tylko wykazanie nieproporcjonalnego i dyskryminującego charakteru takiego kryterium w stosunku do innych kryteriów, na podstawie których zostały zainteresowani, których dotyczą te inne kryteria i których nazwiska umieszczono w wykazach z uwagi na te inne kryteria, mogli działać osobiście.

3. W zarzucie trzecim wnoszący odwołanie podnosi, że dostęp do sądu Unii zobowiązuje ten sąd do weryfikacji, w sytuacji gdy wnoszący odwołanie umieszczony w wykazie sankcji ze względu na powiązania rodzinne z daną osobą kwestionuje jego związki z reżimem syryjskim, czy osoba powiązana ze wnoszącym odwołanie jest jeszcze zgodnie z prawem umieszczona w wykazach, lub czy wnoszący odwołanie wykazał, że wobec osoby należącej do jego rodziny, z którą jest powiązany, i reżimu syryjskiego nie istnieje już dowód uzasadniający pozostawienie jego nazwiska w wykazach sankcji. Odmawiając Ammarowi Sharifowi wszelkiej możliwości krytykowania decyzji dotyczących Ramiego Makhloufa i zasadności ich utrzymania w mocy, podczas gdy umieszczenie nazwiska A. Sharifa w wykazie było jedynie konsekwencją jego stosunku rodzinnego z Ramim Makhloufem, Sąd naruszył zakres swoich uprawnień, stworzył niewzruszalne domniemanie powiązania z reżimem syryjskim, naruszył prawo do obrony i art. 26, 27, 28 TUE w związku z art. 41 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. (zwanej dalej „EKPC”).
4. W zarzucie czwartym wnoszący odwołanie podkreśla, że z zaskarżonego wyroku wynika, iż powinien on być wykazać „nieistnienie lub zniknięcie rzeczywistego ryzyka obejścia środków ograniczających”. Wymóg ten różni się od kwestii, czy przedstawiono dowód utrzymania związku „jakiegokolwiek rodzaju” z R. Makhloufem, przy czym jedynymi powiązaniem, które można zarzucić A. Sharifowi, mogą być powiązania związane z „ryzykiem obejścia środków ograniczających”. Wymagając dowodu na brak związku „jakiegokolwiek rodzaju” z R. Makhloufem i powstrzymując się, na tej błędnej podstawie, od zbadania wszystkich przedstawionych przez A. Sharifa dowodów mogących wykazać jego niezależność od szwagra, Sąd naruszył prawo do obrony wnoszącego odwołanie oraz art. 26, 27, 28, 29 TUE, art. 215 TFUE w związku z art. 41 i 47 Karty praw podstawowych, a także art. 6 EKPC.
